

Arrest

nr. 344 745 van 14 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 26 november 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2026 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. MONDELAERS en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 4 juni 2025 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 26 november 2025 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2025 werd ingediend door:

Naam: I.

Voorna(a)m(en): K.
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: (...)2004
Geboorteplaats: Kazan
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met A. d. O., D. J. H. NN. (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...); “

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, dient betrokkene aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de Belgische referentiepersoon te bestaan van in het land van herkomst of origine, voorafgaand aan de huidige aanvraag en tot op heden. Het betreft een cumulatieve voorwaarde die op beide ogenblikken moet aangetoond worden.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de onderstaande documenten voorgelegd bij de huidige aanvraag:

- Bestelling van Refurbished.be op 3.07.2023 door de referentiepersoon: een Lenovo ThinkBook
- Verklaring van de Federale Universiteit van Kazan dd. 13.05.2025 dat betrokkene ingeschreven werd bij de afdeling deeltijds onderwijs op 01.09.2024. Zij zette deze studie stop op 02.05.2025 op eigen verzoek.
- Niet vertaald document, dat wordt aangeduid met een omcirkelde nr. 10. De inhoud van het document kan niet gelezen worden, bij gebrek aan een vertaling in één van de landstalen (Nederlands, Frans of Duits) of het Engels.
- huurovereenkomst woning dd. 10.01.2023: de huurder betreft de moeder van betrokkene I. I. De looptijd van de huurovereenkomst is vastgesteld van 10.01.2023 tot 10.12.2023 met een huurprijs van 35000 roebel per maand. Gedurende de looptijd van het huurcontract zal betrokkene ook in de woning verblijven.
- twee gelijkaardige documenten, die niet vertaald werden naar één van de drie landstalen of het Engels. De documenten bevatten de data 10.12.2023 en 10.11.2024, en 10.11.2024 en 10.05.2025.
- kopie van het paspoort van de moeder van betrokkene met nr. (...) met een overzicht van de in- en uitreisstempels
- overzicht met cash geldopnemingen van de bankrekening van de moeder van betrokkene op 03.02.2025, 16.01.2025, 22.11.2024, 16.10.2024, 4.10.2024, 09.09.2024, 16.08.2024, 19.06.2024, 27.05.2024, 18.03.2024
- Bankafschriften op naam van de Belgische referentiepersoon: geldopnemingen met kaart op 10.01.2024, 05.02.2024, 07.02.2024 (x2), 08.03.2024, 02.02.2025. Er werd eigenhandig bijgeschreven dat deze bestemd zijn voor ‘reis kazan voor K.’

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet afdoende vastgesteld worden dat betrokkene ten laste is van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst or origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag.

Betrokkene reisde de Schengenzone in op 11.05.2025. Zij dient dus vóór die datum aan te tonen ten laste te zijn om betrekking te hebben op het land van herkomst of origine.

Er wordt aangetoond dat betrokkene van 10.01.2023 tot 10.12.2023 in de woning gelegen te (...) te Kazan verbleef. Volgens de huurovereenkomst wordt bij het verstrijken van de looptijd van de huurovereenkomst de looptijd automatisch verlengd, indien de partijen hiermee instemmen, en wordt een nieuwe huurovereenkomst voor de woning opgesteld voor een nieuwe looptijd. Opvolgend op de huurovereenkomst dewelke vertaald werd naar het Nederlands, bevinden zich twee gelijkaardige documenten (genummerd met pagina nr. 17 tot nr. 22) maar bij gebrek aan een vertaling naar één van de drie landstalen of het Engels kan de precieze inhoud van deze twee documenten niet gelezen worden. Het is dus niet duidelijk of de betrokkene na 10.12.2023 ook nog op voornoemd adres te Kazan verbleef. Afgezien daarvan, kan worden opgemerkt dat betrokkenes moeder op 10.01.2023 de huurovereenkomst aangegaan is. Betrokkenes moeder is echter op 16.03.2023 naar België gekomen en heeft op 17.03.2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend. Op 16.09.2023 ontving haar moeder de F-kaart. Dat betrokkene dus ten laste zou geweest zijn omdat zij samen met haar moeder woonde, kan niet zonder meer gesteld worden. De voorwaarde van het ten laste zijn moet actief worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak zou wonen (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Er wordt niet aangetoond dat de moeder van betrokkene of de referentiepersoon de huurprijs van 35000 roebel per maand voor zijn/haar rekening nam, ook wanneer de moeder al in België gevestigd was en betrokkene nog in Rusland verbleef.

Verder toont betrokkene aan dat zij zich op 01.09.2024 had ingeschreven voor een studie. Zij schreef zich op eigen verzoek uit op 02.05.2025, kort voordat zij haar land van herkomst of origine verliet. Niets toont aan dat de moeder van betrokkene of de referentiepersoon de studiekosten heeft gedragen.

Met de bankafschriften wenst betrokkene wellicht aan te tonen dat haar moeder cash geld opnam om nadien het geld aan betrokkene te kunnen geven. Dit kan echter nergens geverifieerd worden. De stempels in het paspoort van de moeder geven haar bewegingen van en naar de Schengenzone aan, maar of zij in de tijd dat zij naar het buitenland reisde ook daadwerkelijk betrokkene ontmoette, kan niet afgeleid worden. Dat de geldsommen dus daadwerkelijk voor betrokkene bestemd waren, kan niet vastgesteld worden. We kunnen op basis van de bankafschriften enkel vaststellen dat de moeder van betrokkene en de referentiepersoon respectievelijk in de periode 18.03.2024 tot 03.02.2025 en in de periode 10.01.2024 tot 02.02.2025 een aantal keer cash geld opnamen maar welke bestemming die geldopnemingen hadden is onduidelijk. De verklaringen dat dit voor betrokkene bedoeld was, moeten als verklaringen op eer worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten bij gebrek aan stukken die de verklaringen objectief kunnen onderbouwen. In dezelfde lijn moet opgemerkt worden dat het onduidelijk is voor wie de bestelling van de Lenovo ThinkBook bestemd was. Op basis van het document kan immers enkel en alleen worden vastgesteld dat de Lenovo ThinkBook door de referentiepersoon besteld geweest is op 03.07.2023 en dat deze werd bezorgd op het adres van de referentiepersoon. De link met betrokkene kan niet gelegd worden.

Het gegeven dat betrokkene vanaf 04.06.2025 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de huidige aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf ook andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15

december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Aangezien artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet stelt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van dienst echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent te begeleiden of zich bij hem voegen (...)”

Zo wordt er in de bestreden beslissing erkend dat verzoekster en de moeder te Kazan samen te (...) (samen met haar broertje) verbleef.

In de bestreden beslissing wordt er echter geen rekening gehouden met de overgemaakte bewijzen en de omstandigheden algemeen bekend zijn of zouden moeten zijn.

Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

“Er wordt niet aangetoond dat de moeder van betrokkene of de referentiepersoon de huurprijs van 35000 roebel per maand voor zijn/haar rekening nam, ook wanneer de moeder al in België gevestigd was en betrokkene nog in Rusland verbleef.”

Verder wordt gesteld:

“Met de bankafschriften wenst betrokkene wellicht aan te tonen dat haar moeder cash geld opnam om nadien het geld aan betrokkene te kunnen geven. Dit ken echter nergens geverifieerd worden. De stempels in het paspoort van de moeder geven haar bewegingen van en naar de Schengenzone aan, maar of zij in de tijd dat zij naar het buitenland reisde ook daadwerkelijk betrokkene ontmoette, kan niet afgeleid worden. Dat de geldsommen dus daadwerkelijk voor betrokkene bestemd waren, kan niet vastgesteld worden. We kunnen op basis van de bankafschriften enkel vaststellen dat de moeder van betrokkene en de referentiepersoon respectievelijk in de periode 18.03.2024 tot 03.02.2025 en in de periode 10.01.2024 tot 02.02.2025 een aantal keer cash geld opnamen maar welke bestemming die geldopnemingen hadden is onduidelijk. De verklaringen dat dit voor betrokken bedoeld was, moeten als verklaringen op eer worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgeloten bij gebrek aan stukken, die de verklaringen objectdief kunnen onderbouwen. In dezelfde lijn moet opgemerkt worden dat het onduidelijk is voor wie de bestelling van de Lenovo ThinkBook bestemd was. Op basis van het document kan immers enkel en allen worden vastgesteld dat de Lenovo ThinkBook door de referentiepersoon besteld geweest is op 03.07.2023 en dat deze werd bezorgd op het adres van de referentiepersoon. De link met betrokkene kan niet gelegd worden.

Nog verder wordt gesteld:

“Het gegeven dat betrokkene vanaf 04.06.2025 tot op heden op hetzelfde adres als referentiepersoon gedomicilieerd is doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was: is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.”

Welnu, deze redeneringen houden kennelijk geen rekening met de objectieve elementen in het administratief dossier evenals - en dat is evident ook zeer belangrijk - met de algemeen gekende situatie inzake de Russische federatie, waarmee in de bestreden beslissing - ten onrechte - “geen enkele” rekening wordt gehouden.

Verwerende partij is uiteraard op de hoogte, of zou dat moeten zijn, van het feit dat door de vele sancties het betalingsverkeer tussen België en Rusland (o.a de uitsluiting van SWIFT-systeem) geblokkeerd werd.

Het bewijs dat geleverd werd is zodus een gedegen en aannemelijk bewijs en heeft allermint een gesolliciteerd karakter: het ondersteunt kennelijk op consistente wijze immers de volledige situatie zowel in feite als in rechte.

Zo schreef de referentiepersoon:

[...]

Op basis van het administratief dossier werd het kennelijk bewezen dat verzoekster steeds ten laste is geweest van de referentiepersoon (stiefvader) en haar moeder.

Het feit dat zij met haar moeder in de Russische Federatie samenwoonde, de plaatselijke geplogenheden, de verplaatsingen naar en van de Schengenzone om de dochter cash te ondersteunen, de internationale situatie, de betaling van de huur, de betaling van het inschrijvingsgeld van de universiteit, de betaling van de computer, het feitelijk samenzijn in België, de leeftijd van verzoekster, het feit dat zij kennelijk altijd student is geweest hetgeen niet wordt betwist, etc.

Besluit

Eigenlijk gaat het hier om een kerngezin dat zich na het huwelijk van de moeder met een Belg zich terug herenigt: moeder, stiefvader, jongere minderjarige broer. De 21-jarige dochter, alleen achtergebleven in Rusland om haar studies af te maken, kwam het vroegere kerngezin ondertussen een wedersamengesteld gezin vervoegen. Kennelijk was verzoekster steeds student en ten laste overeenkomstig art. 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, werd de materiële motiveringsplicht geschonden door een onjuiste lezing van het dossier, evenals werd het redelijkheidsbeginsel geschonden en mogelijks ontstond er in hoofde van verwerende partij een positieve verplichting inzake het recht op gezinsleven. (...)"

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing bevat echter geen verwijderingsmaatregel, waardoor de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg kan hebben dat het gezins- of privéleven van de verzoekende partij in België wordt geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden dan ook niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing – en ingevolge de inwerkingtreding op 1 september 2024 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) – luidde als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...] [...]"

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de thans voorliggende aanvraag heeft ingediend reeds ouder was dan 18 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij in het land van oorsprong of herkomst ten laste was en dit *“mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 10 maart 2024 (*Parl.St. Kamer 2022-2023, DOC 55 3596/001, p. 51-52*) blijkt niet dat de wetgever op inhoudelijk vlak iets heeft willen veranderen aan de invulling van de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* in de context van de gezinshereniging met Belgen, zoals eerder uitgelegd door de Raad van State, met name dat de betrokkene ten laste moet zijn van in het land van herkomst, in de periode voor de komst naar België, en deze situatie moet voortduren, minstens tot de aanvraag.

In de bestreden beslissingen heeft de verwerende partij het begrip *“ten laste zijn”* verder geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). In dit verband merkt de Raad op dat het in het huidige beroep niet ter discussie staat tussen de partijen dat de invulling van het begrip *“ten laste zijn”* in de rechtspraak van het HvJ inzake de gezinshereniging met Unieburgers die hun rechten van vrij verkeer hebben uitgeoefend naar analogie kan worden toegepast op situaties van gezinshereniging met zogenaamde statische Belgen, zoals dit in voorliggende zaken het geval is.

De Raad benadrukt nog dat wat betreft het *“ten laste”* zijn er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar enig middel, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met alle door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen.

De verzoekende partij voert nu in haar enig middel in feite opnieuw alle elementen aan die zij reeds aanvoerde in het kader van haar aanvraag, en stelt dat deze volgens haar voldoende aantonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij wijst op de volgende elementen: *“Het feit dat zij met haar moeder in de Russische Federatie samenwoonde, de plaatselijke geplogenheden, de verplaatsingen naar en van de Schengenzone om de dochter cash te ondersteunen, de internationale situatie, de betaling van de huur, de betaling van het inschrijvingsgeld van de universiteit, de betaling van de computer, het feitelijk samenwonen in België, de leeftijd van de verzoekende partij, het feit dat zij kennelijk altijd student is geweest hetgeen niet wordt betwist, etc.”*. Al deze elementen worden op concrete wijze besproken in de bestreden beslissing. De verzoekende partij komt bovendien niet verder dan aan te geven dat zij het niet eens is met de boordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing, en dat zij van oordeel is dat deze elementen het ten laste zijn in het land van herkomst wel degelijk aantonen, maar daarmee weerlegt zij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze. Het komt niet aan de Raad toe om deze feiten opnieuw te gaan beoordelen.

Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij ook niet afdoende rekening gehouden met de volgens haar algemeen bekende situatie in Rusland sinds de sancties die werden opgelegd. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot het betoog dat dit algemeen bekend is. Evenwel brengt zij niet het minste begin van bewijs aan om concreet aan te tonen dat het voor haar absoluut onmogelijk was om overschrijvingen uit te voeren. Er wordt alleszins geen enkel stuk bijgebracht door de verzoekende partij waaruit blijkt dat de referentiepersoon getracht heeft geld over te schrijven, maar dat dit niet gelukt is. Evenmin liggen er bewijzen van communicatie met banken voor om zich te informeren over de mogelijkheid dan wel onmogelijkheid om bepaalde financiële transacties uit te voeren.. Met dit betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het oordeel van het bestuur kennelijk onredelijk is.

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt is het helemaal niet duidelijk welke bestemming gegeven werd aan het cash geld dat door de moeder werd afgehaald. Los van de discussie of overschrijvingen naar Rusland konden uitgevoerd worden, blijft het een vaststelling dat de cashafhalingen niet aantonen voor wie ze bestemd zijn.

Er wordt overigens ook geen enkele duiding gegeven in het verzoekschrift over de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt hoe de huur betaald werd in Rusland na het vertrek van de referentiepersoon naar België: waren dit cashbetalingen, gebeurde dit via overschrijvingen?

Evenmin wordt enig zicht geboden op de bankrekeningen van de verzoekende partij tijdens haar verblijf in het land van herkomst. Nochtans zou de verzoekende partij op die manier enige duiding kunnen verschaffen

over hoe haar dagelijkse en vaste kosten daadwerkelijk werden betaald, in het bijzonder na het vertrek van de moeder naar België.

Hetzelfde geldt voor wat de inschrijving voor de studies in Rusland betreft: niets toont aan dat de moeder van de verzoekende partij of de referentiepersoon de studiekosten heeft gedragen.

Op basis van de beperkte stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd, kon het bestuur redelijkerwijze oordelen dat niet afdoende werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij voert verder ook aan dat de verwerende partij volgens haar een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt vooreerst dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, en dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM om die reden niet ontvankelijk is. Ten overvloede stelt de Raad op dit punt nog het volgende vast:

Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “*gezinsleven*” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals in casu. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit voorgaande bespreking is al gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt dan ook geen bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden aannemelijk. Zij voert naast de elementen die zij in haar aanvraag naar voor bracht immers geen dergelijke bijkomende elementen aan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,
K. VERHEYDEN,

De griffier,

kamervoorzitter,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU